

Alt av nåde!

Men er det av nåde, da er det ikke mer av gjerninger, ellers blir nåden ikke mer nåde»
Rom. 11,6.

For alt folket!

AV Johannes Ev. Gossner

Nå, la det være for deg, la det være for oss alle, som om himmelbudet i sin glans, i sin omstrålende herlighet, sto for våre øyne i dag og sa det samme til oss, som det den gang sa til hyrdene – sa, i den uttrykkelige hensikt, at det skulle gjelde *hele* folket, altså også *oss* - at det skulle sies og vederfares *oss*.

Ja virkelig, likesom engelen sto for hyrdene, slik står nå evangeliet for våre øyne og hjerter i hans sted og roper til oss: «Bort med all frykt! Gled dere meget mer, for jeg forkynner dere en stor - ingen liten, sedvanlig glede - jeg forkynner dere nålevende den, og det *alle, alle*, uten forskjell: Jesus Kristus, Guds Sønn, verdens frelser, er født dere, skjenket og gitt til deres frelse og evige salighet, så dere ved å anta og oppta denne frelser i deres hjerter i tro, kan få syndsforlatelse, liv og salighet.

Ha til tegn de kluter som Han etter evangeliets fortelling ligger

svøpt i. Grip til, løft barnet opp og legg det i deres hjerter, så er det deres, evig deres. Ingen skal kunne ta Ham fra dere, dersom dere holder Ham fast i troen inntil dere skal se Ham i Hans herlighet. Ved det fornærmes vår kjære Far i himmelen høylyst - ja det fortørner Ham at man ikke mottar Hans Sønn, ikke gladelig og levende tror på Ham. Han fortørnes over de vantro, likesom Han ble fortørnet på de tjenere som ikke ville at Han skulle herske over dem, og derfor lot dem slå i hjel for sine øyne. (Luk. 19,27).

Gleden er sannelig stor. Den nåde er utsigelig stor, den rettighet er umåtelig for slike arme, nakne ormer, for slike heslige syndere at de ved Guds blods kraft kan bli rensset fra skyld og skjensel, og forente med deres Herre til nytelsen av de evige goder.

Hvem kan tenke seg det slik, hvem hvem kan tro det når han sitter i

sine synder og i dødens skygger og sukker og skjelver for død, dom og helvete, og ikke føler annet i sin samvittighet enn fordømmelse og vrede? Når Moses allerede har brutt staven over ham og tilsagt ham helvete?

Men nå, i ett nu, åpenbares et stort, himmelsk lys for ham som fører ham ut av mørket og viser ham frelsen i Kristus, frihet fra alle synder, forløsning fra død, djevel, dom og helvete, og gir ham det evige livs håp – hvilken stor glede og nåde!

Hvem kan beskrive den? Hvem kan prise den nok? Man er i ett nu, like- som forflyttet fra helvete til himmelen, og i stedet for gråt og hyl høres jubel og frydesang.

Gleden er sannelig stor, for hvem kunne stige opp i himmelen og hente Kristus ned? Hvem kunne annetsteds finne en forsoner og verge for sine synder, en hjelper i all nød, en sjelelege, en befrier fra død og grav. Hvem kunne annetsteds finne veien, sannheten og livet? Ingen bror kunne frelse den annen, ingen forsoner seg selv, det måtte de evig la være ugjort.

«Jeg elendige menneske,» ropte en som følte sine bånd og sin avmakt, «hvem skal fri meg fra dette dødens legeme?» Da kommer Han selv ned fra himmelen - se der er Han - i krybben! Se, dette barn er født deg, denne Sønn er gitt deg. All makt i himmelen og på jorden er på Hans skuldrer - ikke for å dømme eller gjengjelde oss etter våre synder, men for å frelse oss, for å bære våre synders kors på sine skuldre.

Å, hva dette barn har tatt på seg - en verden full av synder - også dine synder!

Der har du *din* forsoner, *din* verge, *din* lege, *din* hjelper og frelser, *ditt* liv og *din* oppstandelse. Veien som *du* kan komme til Gud på, er der. - Du behøver ikke å søke Ham, Han søker deg, Han kommer deg nær. Lukk opp ditt hjerte, grip Ham, hold Ham og la Ham ikke gå bort.

Gud være lovet

min sjel er frelst,

i kraft av blodet, ja, blodet!

Guds ledelse

Av J. Riddervold

Les: Mt. 2, 1 – 12

Det første som griper oss, er det enfold de (de vise menn) søker Gud med.

De var fra Østen. Om de var fra Persia, Arabia eller Babylon, det vet vi ikke. De gjør et karavanetog til vesten – en lang besværlig reise til et land som var ukjent for dem.

Og hva beveger dem til det? Det er deres trang til å finne sannheten, deres lengsel etter Gud. Dere vet at den tid da Kristus ble født, var tidens fylde - for alt var nå forberedt for den nye tid som skulle komme i Kristus.

Også disse vise var grepet av dette store håp - de venter på den konge som skulle opprette frelsens og fredens rike for folkene.

Men om tiden når dette rike skulle komme, det visste de ikke noe om. Da ser de uventet på himmelen en ny stjerne med en forunderlig strålende glans. Og straks står det fast i deres sjel: «*Dette* er den nye konges stjerne, nå er Han født.»

I hedningverdenen var det på denne tid et sukk etter frelse, hos dypere sjeler. Det var et *nøddrop* - for syndens makt var blitt forferdelig, slik at man begynte å engstes og sukke etter hjelp. Dette sukk hadde Herren ven-

tet på i århundrer. Og i Østen hadde man hørt om Israels håp - for jøder hadde jo vært i fangenskap i lange tider i Assyria og Babylon, og der bredte de ut håpet om Messias.

Er det underlig at Gud taler til dem på denne måten? De hadde jo ikke Guds ord. Herren kunne jo ikke tale til dem gjennom noen profet – så lot Han den nye stjerne bli en profet for dem.

Er det ikke oftere slik at når du, dypt beveget i ditt indre søker lys over ditt livs vei i bønn til Gud – så kan Herren gi deg svar ved en uventet begivenhet.

For andre var saken betydningsløs - men du ser den i sammenheng med hele ditt liv, og du forstår at det er et vink fra Gud, et svar på ditt hjertes spørsmål.

Guds kjærlighet har jo mange veier til menneskenes hjerter, og Han bøyer seg på mange måter ned til vårt standpunkt for å få oss i tale. Han kan enda-til bruke en drøm til å påminne oss.

For de vise brukte Han en stjerne på himmelen. For deg bruker Han kanskje en tung tilskikkelse - kanskje nekter Han deg å få ditt kjæreste ønske oppfylt, eller det kan være

noe annet Gud bruker. Det kan være et stort, lyst minne som ble levende i din sjel på en tung dag, kanskje et minne fra et fromt hjem, et ord fra din far eller mor. Men hva det enn er, så la dette bli den stjerne som vinker og drar deg til Betlehem!

Så ser vi videre, hvilket *offer* de vise gjør for å finne frem. De ofrer tid og bekvemmelighet - det koster

dem store anstrengelser å nå frem.

Vi har Kristus ikke langt borte, vi har Ham hos oss i Ord og sakramenter. Guds hus er like i vår nærhet, og likevel går så mange likegyldige forbi når klokkene kaller. Vi har en klarere stjerne, vi har Guds ord i den Hellige Skrift, men hvor ofte denne stjerne vinker forgyeves!

Hyrdene ved krybben

Av Johannes Ev. Gossner

Messias' ankomst, Hans fødsel var forkynt så høytidelig, skjønt og herlig som mulig.

Slikt noe var aldri i årtusener hørt på jorden, selv om konger og profeter lengselsfullt stundet etter det, og hele Israel ventet på det dag og natt.

De fattige hyrder fra Betlehem var de utvalgte, de lykkelige som hørte dette budskap. Og hva gjorde nå hyrdene? «Og det skjedde, da englene var faret opp fra dem til himmelen, da sa hyrdene til hverandre: La oss nå gå rett til Betlehem og se dette som har skjedd, det som Herren har kunngjort oss.»

De ble ikke stående ved englene, de så ikke engang etter dem da de for opp igjen, hvor skjønt de enn hadde sunget og hvor himmelsk skjønne de enn hadde sett ut. Det

budskap: «Frelseren er født!» var mest tiltrekkende for dem. Å, det fylte dem helt og fullt. Beslutninger er fattet straks: «La oss nå gå rett (like) til Betlehem og se dette som har skjedd, det som Herren har kunngjort oss.»

De var på stedet og uten betenkning lydige mot den himmelske åpenbaring. De trodde uten å gruble og uten å resonnerer - derfor adlød de øyeblikkelig og gikk, selv om det var natt.

Slik gjorde man ikke i Jerusalem, hvor Gud hadde latt det samme budskap for-kynne av de vise fra Østerland. Der ble alle sittende, selv om de søkte etter det i Bibelen, og også fant det - men ikke noe menneske løftet en fot for å gå til Betlehem.

Spør ikke hvorfor Gud ikke også sendte sin engel til Jerusalem og lot sin Sønnns fødsel kunngjøre der først. Gud visste vel hvor og hos hvem Han kunne skape glede med dette budskap, Han visste hvem som ville komme og søke barnet.

Slik er det ennå. Gud åpenbarer sin Sønn for dem som gjerne vil motta Ham og skjuler Ham for dem som dog ikke vil lukke Ham inn i deres hjerter, om Han så la Ham i deres armer. Derfor, når Han åpenbarer Ham for deg, så forhør deg ikke med kjød og blod, grip til som hyrdene, som Paulus - tro og hold Ham fast av hele ditt hjerte. «De skyndte seg av sted, og de fant både Maria og Josef, og barnet som lå i krybben.»

Hvor de hadde løpt! Hvor de har gledet seg, da de så barnet! Hvor har de snart tilbødt det, snart kjælt for det og trykket det til sitt hjerte! Hvem ville ikke gjerne ha vært i deres sted!

Men vi kan jo også finne det, omfavne det, ha det. Han er jo hos oss alle dager, Han bor jo i vårt hjerte, Han forlater oss ikke farløse. Han er jo i oss, og vi i Ham – Han er ikke langt borte fra noen av oss, i Ham lever, er og røres vi.

Måtte vi bare søke Ham likeså flittig, hvor ofte ville vi ikke da føle og finne Ham, glede oss og være salige! Vi be-høver ikke å ile til Betlehem mer. Man har Ham, der hvor man gråter etter Ham.

Se frelseren!

Av Ludvig Hofacker

Kjære tilhørere! Den kristne religion har den hovedhensikt, at det skulle bli godt for menneskene ved den. Av naturen står det ikke godt til med oss. Når vi nyter en god sunnhet og beruser oss i sanselige fornøyer, lever i ytre velstand, eller når våre hemmelige lyster og lidenskaper blir tilfredsstilt, da synes det oss visstnok som om vi befant oss vel - men det er ikke så.

Det er noe hos mennesket som ikke blir tilfredsstilt ved alt dette -

det er et tomt rom som ikke kan bli fylt ved alt dette - men denne tomhet gjør mennesket misfornøyd i sitt indre, utilfreds, fortredelig og usalig.

Hva består så en kristens høyeste velvære i? Dersom jeg nå ville henvende dette spørsmål til dem som ikke vet og ikke tror annet om Frelseren, enn det som i all hast faller dem inn - ville jeg motta forskjellige svar. Det er det høyeste velvære, den høyeste salighet, ville

den ene si, når man viser seg som en barmhjertig samaritan mot sitt medmenneske. Man tar den bevissthet med seg å ha utrettet en edel, menneske-kjærlig handling - man høster takk for det av dem - eller den - som reddes, og man befinner seg så usigelig vel ved det.

- Nei, ville en annen svare, en slik handling må man gjøre i lønndom, og ikke motta noen takk for det. Dette er en enda større fryd for hjertet og en god skatt for evigheten.

- Åpenbart sier en tredje, ligger hjertets største salighet i det at man er trofast i sitt kall - da finner man seg vel ved det, om man enn ikke har noen spesielle handlinger å vise frem.

- En fjerde tar saken ennå mer i alminnelighet og påstår at en god samvittighet er den største salighet.

- Det vil si, å ha det indre vitnesbyrd i hjertet at man har ført et ærbart liv, ikke begått noen skjendig handling og ikke stjålet eller slått noen i hjel.

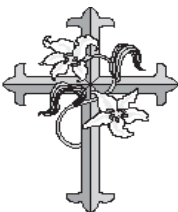
Å, hvor rolig kan man ikke da - mener en slik - legge sitt hode til hvile. Hvor rolig gå endatil skjebnens stormer i møte. Man beholder sin fatning også der hvor andre må

skjelve. Hvor rolig kan man ikke sove inn i selve døden, på sin gode samvittighets pute!

- Jeg kunne ennå anføre mange slike meninger - men det er ikke nødvendig. Hva tenker *dere* om disse meninger? Jeg vil si dere mine tanker om dem. De er for meg et nytt bevis på det menneskelige hjertes blindhet og uforstand overfor sannheten av Kristi ord: «Jeg priser deg, Far, at du har skjult dette for de vise og forstandige, og åpenbart det for de umyndige.»

Men i *hva* består da nå den særdeles salighet i Det Nye Testaments tid.? Jo, i det som Frelseren tydelig uttaler i vårt evangelium: «*Salige er de øyne som ser det dere ser.*»

Dette var altså den nåde og salighet som disiplene nøt i den nye pakt - en nåde som mange profeter og konger i Det Gamle Testamente lengselsfullt begjærte, men som de ikke fikk - nemlig å kunne *se Frelseren*. Og dette er ennå i våre dager det vesentlige i Det Nye Testaments salighet, at man med åndelige *øyne ser Frelseren*.

**Av alle ord i verden sagt,
er frelsens ord: Det er fulbrakt!
det største ord med himmelsk glød,
jeg høre kan her i min nød!**

Det største under!

Av Carl F. W. Walther f. 1811

Men det skjedde mens de var der, da kom tiden da hun skulle føde. Og hun fødte sin sønn, den førstefødte. Hun svøpte Ham og la Ham i en krybbe.

Det lille barns fødselsdag i Betlehem er den viktigste dag i hele skapningens tilværelse, og fødselen selv den viktigste begivenhet som noen sinne skjer og noen sinne vil skjæ - for det er Jesu Kristi, Guds Sønn, verdens frelseres fødsel.

Visste vi for det første intet mer om denne fødsel, enn hvilke store bevegelser som for dens skyld har skjedd og ennå skjer i himmelen og på jorden, måtte vi allerede av det slutte at denne fødsel måtte være av uforlignelig - ja av usigelig viktighet. grunnvoll ble lagt.»

Se, ennå var det ingen tid, ennå var det ingen verden, ingen skapt himmel og ingen skapt jord - ennå var intet menneske og ingen engel kalt til tilværelse: da hadde Gud allerede besluttet barnets fødsel i Betlehem.

Allerede fra evighet av oppfylte og beveget tanken om å la den skjæ, hele Guds hjerte.

Så evig Gud selv er, så evig er også Guds beslutning, nemlig å utføre det som en gang på denne dag skjedde i Betlehem.

Likevel, likesom alle store bevegelser skjedde fra evighet av i Guds hjerte for denne fødsels skyld, slik satte den også i hele den tid som forløp før dens inntredelse, hele verden i bevegelse.

Knapt var verden skapt og mennesket falt, da var det lille barns fødsel i Betlehem åpenbart for den falne menneskeslekt, idet Gud sa: «Kvinnens *ætt* skal knuse slangens hode.»

Alle Guds sendebud som fra nå av ble sendt til verden, hadde nå fremfor alt det verv å forkynne verden dette lille barns fødsel i Betlehem - en fødsel besluttet av Gud .

Til denne henviste derfor alle patriarker og profeter, som til det verdens frelse avhang av. Jesu Kristi

fødsel er ikke likesom de andre menneskers fødsel skjedd etter naturens alminnelige lov, men etter en særegen, hemmelig rådslutning som i evigheten ble fattet i den treenige Guds rådsforsamling.

Den kalles i Den Hellige Skrift, et Guds evige råd, for likesom å fremstille den som et verk av Guds evige, dype grublen og ettertanke.

Den kalles også en *«hemmelighet,»* som *«var skjult for verden i Gud,»* og som er blitt *«åpenbart ved evangeliet.»* - Og et annet sted heter det derfor: «Gud har utvalgt oss i Kristus, før verdensAlle særlige foranstaltninger som Gud nå gjorde blant menneskene, hadde det formål å rette alle menneskers blick mot denne fødsel, og å forberede dem på det samme.

At Gud opprettet en pakt med et særskilt folk og utvalgte det til sin eiendom, betrodde det sin åpenbaring til oppbevarelse og førte det som en hyrde fører sin hjord, alt dette skjedde bare for å treffe de nødvendige foranstaltninger til denne fødsel.

Alle av Gud påbudte hemmelighetsfulle handlinger i gudstjenesten - skikker, geberder og seremonier var

lutter bilder som Gud ikke siktet til noe annet med, enn å male Ham som skulle komme i Betlehem, for hele verdens øyne.

Alle den guddommelige verdensstyrelses verk, store og små, alle guddommelige førelser som folkeslagene erfarte, alle de skikkelser som de forskjellige stater og nasjoner fikk ved seire og nederlag, ved erobringer og undertvingelser, ved jordens store inn- og avsettelse, verdensmonarkiers og republikkers oppkomst og forfall - alt dette hadde det lille barns fødsel i Betlehem til sitt endelige formål.

Den var utgangs- og endepunkt for hele verdens historie.

Den var den klare stjerne som Gud henviste hele den lengtende menneskeslekt til, som til dens eneste forhåpningsstjerne.

Derfor, der hvor det i verdens fire første årtusener fantes et menneskehjerte, som lys, trøst, fred og håp levde i, så var alt dette alene øst av løftet om den betlehemittiske fødsel.

Den var kort sagt, oppfyllelsen av alle folkeslags firetusener lange lengsel og håp.

**Han som vitner dette, sier: Ja, jeg kommer snart!
Amen, ja kom, Herre Jesus! Åp. 22,20**

Den trofaste løftegiver!

Han er trofast som gav løftet. Hebr. 10,23

Han skal ikke knuse et knekket siv, og ikke slokke en rykende veke.

Mt. 12,20

Vil Jesus motta et slikt hjerte som mitt? Dette villfarende, utro og forræderiske hjerte?

Når jeg ser hen til fortiden, hvor mange glemte løfter og brutte forpliktelse finner jeg ikke da? Hvor mange dager uten noen hjertelig bønn? Hvor ofte har jeg ikke fattet nye beslutninger, og like så ofte har sivet bøyd seg for den første fristelsens vind, og den rykende veke har vært nær ved å slokkes ved min syndige etterlatenhet og mine mange overtredelser?

Å, min sjel! Det står i sannhet ille til med deg, og du er døden nær.

Men din nådige frelser vil ikke overgi deg til døden. Sivet er knekket, men Han vil ikke rykke det opp med rot. Den rykende veke er nær ved å slokkes ut, men Han vil puste til den døende glød.

Hvorfor vil du såre din kjærlige frelsers hjerte ved disse gjentatte avvikelser? Han vil ikke, kan ikke slippe deg.

Gå og sørg over din skrøpelig og vantro. Rop til den sterke om styrke. Trette og svake sjel! Du har en all-mektig arm som holder deg oppe. Han blir ikke svak og trett! Lytt til Hans egen nådige forsikring: «Frykt ikke, for jeg er med deg! Se deg ikke engstelig om, for jeg er din Gud! Jeg styrker deg og hjelper deg og holder deg oppe med min rettferds høyre hånd.» Jes. 41,10

Slipp alle dine falske støtter og din falske tilflukt og si: «Til Herren tar jeg min tilflukt. Hvordan kan dere da si til min sjel: Fly til fjellet som en fugl!» Slm. 11,1.

J.R. MacDuff

Kom i hu ordet til din tjener, som du har gitt meg å håpe på! Slm. 119,49

Prekener på nett:

www.ekris.net/nlb/nlb.htm

og www.dybde.org

En ny og levende vei

Av Jakob Traasdahl

Han innviet for oss en ny og levende vei. Hebr. 10,20

Denne nye og levende vei har alltid vært og vil alltid forbli en mistenkelig vei for mange. For dem som «ikke kjenner Guds rettferdighet, men søker å grunnlegge sin egen rettferdighet» (Rom. 10,3), vil den stå som en altfor lett vei. For så lenge hjertet ennå ikke har blitt sittende fast i sitt eget syndedynd, er det fullt av selvtillit og selvstyrke - og tross den ydmykhet og åndelige fattigdom et menneske i denne tilstand søker å pryde sitt ytre vesen med, er det likevel alltid et ubrudd selvsterkt hjerte som stadig fører denne tale om hva vi skal være og gjøre, for likesom å ha det *i oss selv* som berettiger oss til å tro på Kristus.

Om man da får istand noe slikt, så man kan tenke: «Ja nå - Gud skje lov - er jeg så mye omvendt at jeg kan tro jeg er et Guds barn» - da må du være klar over at en slik en er en fariseer i sitt hjerte og ikke en kristen, og det av den grunn at hans håp om å være et Guds barn har blomstret opp av selve omvendelsen og ikke under strålene av frelsens sol.

Men om du lykkelig har fortvilet på alt eget, så du bestandig føler deg ulykkelig og dømt i samvittigheten, tross alle de offer og gaver såsom bønn, alvor, anger, tårer, redelighet, syndehat og gode gjerninger du har søkt å frembringe - da er den gamle vei stengt for deg. - Ditt gamle håp ligger i dødssmerte, og først nå er det mulig for Den Hellige Ånd - som egentlig er den som har stengt den gamle vei - å få forklare Kristus, den nye og levende vei for sjelen, og i stedet for det gamle håp - som var grunnet på selvoppreisning - tenne et nytt og «levende håp ved Jesu Kristi oppstandelse fra de døde.»

Visst er det bønn, alvor, redelighet m.m. hos en slik fortvilet sjel, men ikke slik bønn, slikt alvor og slik redelighet som han kan finne trøst i og bære frem som et offer til Gud. Nei, det rette alvor dømmer seg selv, og den rette redelighet åpenbarer seg i det at man ikke finner annet hos seg selv enn synd og elendighet.

Brødre, mitt hjertes ønske og min bønn til Gud for dem er at de må bli frelst. For det vitnesbyrd gir jeg dem at de har nidkjærhet for Gud, men uten den rette forstand. Rom 10,1-2

Det gamle menneske og Jesuslivet

Av Wilhelm Beck 1829 - 1901

Da kalte Herodes hemmelig vismennene til seg, og spurte dem nøye ut om tiden da stjernen hadde vist seg. Så sendte han dem til Betlehem og sa: Gå av sted og spør nøye ut om barnet. Og når dere har funnet det, da meld fra til meg, for at også jeg kan komme og tilbe det. Mt. 2,7-8

Da Herodes nå hadde fått vite av de vise at jødernes konge var født, ble han som før sagt engstelig og fikk straks den tanke å søke etter barnets liv. Han ba de vise å spørre nøye om barnet, og når de hadde funnet det, komme tilbake til ham og fortelle alt det de visste om det, for at også han kunne komme og tilbe det.

Så *sa* han, men han *mente*, for at han kunne komme og ta livet av det.

Men nå, du troende venn, er nå du en Jesu tilhenger, lever Kristus i deg og du i Ham, så skal også du sannelig få erfare at likesom det regjerte en Herodes den store i Jødeland da Jesus ble født der, slik regjerer det også en Herodes den store i deg, når Jesus er født og har begynt å leve sitt liv i deg til daglig. Og denne Herodes den store, det er det gamle menneske, den gamle menneskenatur, slik som du har den fra fødselen av.

Det gamle menneske vil alltid være den store i oss, og vil alltid bruke sin storhet til å forhindre at Jesus kommer til å leve i oss. For når vi spør: Hvorfor er det så mange mennesker, i hvem Jesus ikke lever og ikke kan komme til å leve? - så

er det fordi Herodes den store i dem forbyr det og forhindrer det, fordi det gamle menneske reiser seg i hele sin storhet med all sin store forstand, med all sin store fornuft og sier: Nei, jeg vil ikke ha noe med denne Jesus, som jeg ikke kan forstå, å gjøre!

- Eller det er fordi det gamle menneske reiser seg i all sin storhet med hele sin store selvrettferdighet og alle sine store, gode gjerninger og sier: Nei, jeg vil ikke vite noe av dette Jesusliv, som skal være bare nåde, og som kasserer all min egen rettferdighet og alle mine egne gjerninger.

Slik er det, at Herodes den store regjerer i de fleste mennesker og forhindrer Jesuslivet i å fødes og leve.

Men når nå det gamle menneske ikke kan få forhindret det i oss alle sammen, venner - når det tross alle dets innvendinger allikevel er skjedd, at Jesu liv er født i deg - at Jesu liv har begynt å leve i deg, så søker det gamle menneske likesom en Herodes den store, å tilintetgjøre Jesu liv i det troende menneske, og det gjør det gamle menneske ganske på samme

måte som kong Herodes forsøkte det.

Kong Herodes sa at han også ville komme og tilbe Jesusbarnet i Betlehem - men hvis det var blitt noe av den tilbedelse, hadde Herodes tatt livet av barnet. Og slik er det nettopp, venner, at det gamle menneske søker å slå Jesus i hjel i de troende: ved å tilbe Jesu liv i oss. - Ja, kjære Guds barn, husk vel på hva jeg sier deg, for det har så umåtelig mye å bety for et troende menneske.

Når det gamle menneske ikke har kunnet forhindre Jesu liv i å fødes i oss, søker han å tilintetgjøre dets liv ved å tilbe det. Så begynner det gamle menneske i oss å tilbe vår tro, å tilbe vår kjærlighet til Jesus, og tilbe vår bekjennelse og hele vår hellige streben.

Det går ganske enkelt slik til, at det gamle menneske begynner å rose Jesuslivet i oss. - Begynner å tale om at det er da nå en stor tro du har på Jesus - at det er da nå en stor tillitt du har til din frelser, at den riktignok er større enn så mange andres tro, som dog kaller seg troende.

Eller det gamle menneske begynner å si inneni deg: Det er da nå en stor bekjennelse du avlegger her i livet, en klar og frimodig bekjennelse som man ikke treffer hos rett mange blant de troende.

Eller han begynner å si inneni deg: Det er da nå en stor opplysning du har om de kristelige ting, en stor klarhet du kan tale med om de ting som angår Guds rikes sak - det er ikke rett mange som kan tale så klart om det.

Eller han begynner å si inneni deg:

Det er da nå noen store bønner du ber - du ber så mange bønner og så klare og så varme bønner og så inderlige bønner - det er visst. Det er ikke rett mange mennesker som ber slik.

Eller han begynner å si inneni deg: Det er da også et riktig alvorlig, hellig liv du lever, en riktig alvorlig, hellig streben som er i deg - det er visst ikke rett mange av de hellige som tar det så alvorlig, slik en klar grense som du gjør med ditt liv og verdens liv, slik en klar, skarp grense du bestandig setter mellom Guds rike og djevelens rike - ja, det er alvor, det kan man da merke. - Bare det var slikt et liv i andre troende som det er i deg - ja, du har en stor plass i de helliges samfunn - og hvordan skulle det vel gå en stor del av de andre hellige dersom de ikke hadde deg.

Venner, det er Herodes den store, det er det gamle menneske som

tilber Jesu liv inneni de troende mennesker - og blir den tilbedelse lenge ved, så ender det med, at Jesuslivet dør og forsvinner inneni oss.

Så, når denne Herodes tilbedelse av Jesuslivet begynner inneni din sjel, kjære broder og søster, da er det, det gjelder om at du forstår din «Josef-

gjerning,» forstår hvordan du skal våke over Jesuslivet i deg, da er det, det gjelder, om det er åpenbart deg av Gud, så at det kan lyde i din sjel: Fly, fly med ditt Jesusliv fra Herodes den store og hans tilbedelse, fly, fly med ditt Jesusliv fra det gamle menneske og hans tilbedelse.

En Frelser er oss født!

**En Frelser er oss født i dag,
i mennesker Guds velbehag,
Gud være pris og ære!
Nå er han født i Davids stad;
den Sønn som englene tilbad,
velsignet evig være!
Min sjel,
kjenn vel
denne nåde
fri fra våde,
mett ditt øye
nå med lyset fra det høye!**

**Tenk allerede nå på Skjærgårdstevnet på
Fjordglimt i Bamble uke 29-2013
Sett av tid! Info v/Red.
Oversikt over deltakere og program
kommer senere.**

Saktmodig er Han!

Av Ole B. Asperheim

Saktmodig kommer Han! Han kommer da til oss i det nye år, som Han inntil denne dag er kommet til oss. Ikke søker Hans øye det som er stort og herlig, for saktmodig kommer Han, og søker dem som er i det lave. - Han kommer for å oppreise den elendige av støvet, for å lege den som har en sønderbrutt ånd, for å trøste den bedrøvede, for å gi den trette kraft og styrke til den som ingen krefter har. Han kommer for å åpne de blindes øyne, føre den bundne ut av fengslet, dem som sitter i mørke ut av fangehuset, for å hjelpe den som er i nød. Han kommer for å gjøre dette år til nådens år for oss.

Også i dette år som vi nå treder inn i, vil Han gi oss livets brød og livets vann i sitt ord og i sine sakramenter. Også i dette år vil Han holde kilden mot synd og urenhet åpen for oss.

Det er usigelig godt for oss, venner, at Han kommer slik og ikke annerledes. At Han som er kongenes konge og herrenes herre, at Han som englene og maktene er underlagt,

kommer saktmodig til oss, kommer med blikket i nåde senket ned på oss, fordi Han har vilje til å hjelpe oss.

Vi trenger så snart Hans hjelp også i det kommende år, trenger den også når vi ikke ser vår trang.

Noen av oss ville vel, om vi hadde syn for våre synder, bøye våre hoder mot jorden for Herrens ansikt i skam - ikke bare fordi vi har overtrådt Hans bud, de store som de små, noen av oss vel endatil på en etter menneskelig dom vanærende måte, vi ville stå for Herren som Hans nådes foraktere som ikke har latt Ordet tukte oss for våre synder, ikke latt det lokke oss, når det lød til oss som forsoningens og fredens ord.

Om disse av oss fikk se at hele deres liv har vært en fortsatt synd mot loven og mot evangeliet, om de så videre fikk se at de er under vreden, og at dommens sverd henger over deres hoder, bare holdt fast ved livets tynne tråd, da skulle de straks på denne kirkeårets første dag se seg om etter hjelp og erfare hvor

liflig det er at Jesus på nytt kommer til oss som nådens saktmodige konge med syndenes forlatelse, fred med Gud, grunnet i forsoningens blod og det evige livs håp.

Og hadde de først fått smake hvor god Herren er, da skulle de begjære å få mer. Daglig tuktet av sannhetens Ånd, skulle de daglig av den samme Ånd ledes til nådestolen i Kristi blod. - Der skulle de alltid søke og alltid finne den fred som overgår all forstand, den trøst som husvaler sjelen, når den er fortvilelsen nær. Og da skulle dette år bli dem et velsignet år, et nådens år for Herrens ansikt.

Som nådens milde, saktmodige konge kommer Herren i dette år også til dem av oss, som allerede har fått se Ham i Åndens forklarelse som vår konge og frelser, og vi vil alle være enige om at dette er godt for oss.

Vi vil komme til å synde dette år, og er Guds Ånd i våre hjerter, vil Han lære oss å angre og bedrøves over våre synder. Men i denne bedrøvelse trenger vi trøst, og ikke i noen annen, ikke i noe annet er det trøst å finne for det hjerte som er sykt av synden, enn i Jesus Kristus, som én gang i

helligdommen der oppe har funnet en evig forløsning for oss.

Kjære sjel, glem ikke dette at den Herre Jesus i det nye år kommer til deg for å meddele deg nåde for nåde, for å gi deg frimodighet i din banghet, trøste deg i din sorg og styrke deg i din svakhet. Og dette siste trenger vi til så godt som til all annen Guds nåde.

Har våre hjerter, knuste av lovens hammer, fått erfare den legedommens kraft som ligger i Jesu blod, da må vi i vårt liv ville tjene Ham, hate det vår Gud hater, elske det Han elsker og i villig lydighet følge Hans ord i alt.

Men kraften til det må vi få av Kristus, vår konge. Jo dypere Ånden får føre oss inn i forsoningens hemmelighet, jo grundigere vi av erfaring lærer å kjenne syndens store og nådens enda større makt, jo inderligere vi i troen lever oss inn i ordet om Jesus, og jo inderligere vi ved det, kommer i livssamfunn med Ham, desto mer skal vi erfare at Han er sterk i vår svakhet.

*Å nåde underfull og stor,
 som fann meg i mi synd!
 So arm eg var, men ved Guds ord,
 eg ser som før var blind.*

Det var Jesus

1/ Jeg ønsker å vinne rettferdighetskrud
 med adgang til Himlen og yndest hos Gud.
 Jeg kjempet og strevet, men kom ingen vei.
 Da hørte jeg: - Overgi dette til meg.
 Det var Jesus. Han rensket min sjel i sitt blod.
 Rettferdig og verdig for Himlen jeg stod.
 Det var Jesus med hele sin lydighets prakt.
 Han selv ble min rettferd, min pryde og min drakt

2/ Jeg ønsket å bære for Himmelen frukt,
 så Ånden fikk råde og kjødet fikk tukt
 Men torner og tistler skjød opp på min vei.
 Da hørte jeg: - Overgi dette til meg.
 Det var Jesus, det vintre med Himmelenes saft,
 Med kjærlighetsliv og oppstandelseskraft.
 Det var Jesus med ordene: - Bli du i meg,
 så bærer jeg frukter for Himlen i deg.

3/ Jeg ønsket å kjempe og stride i bønn,
 og vinne den trofaste seier i lønn,
 men søvnen meg fanget, det lykkedes ei.
 Da hørte jeg: - Overgi dette til meg.
 Det var Jesus, han sa:
 Jeg har gitt deg min Ånd,
 la verket få være i Talsmannens hånd.
 Det var Jesus med løftet: - Han minne deg vil
 Og slik ble de seirende bønnene til.

4/ Jeg hermed er avsatt fra hele mitt verk
 Jeg skulle alene i Jesus bli sterk
 Det kalles i Skriften, å leve i tro,
 og skaper i hjertet vidunderlig ro.
 Det er Jesus som virker til Guds velbehag,
 å ville og virke hver eneste dag.
 Det er Jesus ved sannhetens nåde og Ånd.
 Hvor herlig å være et verk av Hans hånd.

Likheten mellom beretningene om Jesu fødsel og Stefanus' død

Av Ole Berg 1819 – 1861

Det er en dyp og inderlig sammenheng mellom juleevangeliet og beretningen om Stefanus' martyrdød.

Jeg vet ikke om jeg skal anse det for noe tilfeldig, eller om jeg skal betrakte det som ordnet med flid av den Ånd, som i det hele som i det enkelte har ledet de hellige menn som skrev ned våre hellige skrifter så vidunderlig - at det ved nærmere betraktning viser seg å være en umiskjennelig likhet mellom beretningene om Jesu fødsel og Stefanus' død.

Vi vil i dag begrense oss til å betrakte denne forunderlige likhet noe nærmere.

Da Stefanus var blitt slept for Rådet grunnet sitt kraftige vitnesbyrd om Jesus Kristus - hvor de stilte frem falske vitner imot ham for å felle dødsdom over ham, står det i vår tekst: «Alle som satt i Rådet, stirret på ham, og de så at hans ansikt var som en engels ansikt.»

Allerede dette forekommer meg å minne om engelen som ropte til hyrdene: «I dag er det født dere en frelser, som er Messias, Herren - i Davids stad.»

Hadde det sittet noen i Rådet som for alvor ville se sannheten, måtte

Stefanus' engleåsyn, han som på forhånd var viet til døden, ha fortalt ham den. Ja sannelig, martyrens åsyn som strålte av en god samvitighet og av en himmelsk glede, måtte ha vært en herlig julepreken, hvis Israels dommere hadde lignet hyrdene på Betlehems marker.

Men akk! – de var ikke av sannheten, de var ikke av Gud. Det gikk i oppfyllelse hva Jesus engang sa til jødene: «Den som er av Gud, hører Guds ord. Dere hører ikke, fordi dere ikke er av Gud. Dere har djevelen til far, og dere vil gjøre etter deres fars lyster. Han var en drapsmann fra begynnelsen og står ikke i sannheten. For det er ikke sannhet i ham.» (Joh. 8).

Ja det sto sørgelig til i Israel den gang: Djevelens barn dømte Guds folk.

Men når vi nå leser videre i den hellige beretning som er meddelt oss i vår tekst, så blir likheten mellom den og det juleevangelium som ble lest opp i går - når man først har fått øye på den - nesten slående.

De tre ledd i den himmelske herskares lovsang: «Ære være Gud i det høyeste! Fred på jorden! Og: i mennesker Guds velbehag!» – gjentar seg og forklares – kan vi si – ved de

tre utrop av Stefanus, som er meddelt oss i vår tekst.

- «*Ære være Gud i det høyeste!*»

– slik sang engleskaren og: «Se, jeg ser himmelen åpnet, og Menneskesønnen stå ved Guds høyre hånd!» – slik jublet Stefanus til den høyestes pris.

Hvorfor begynte den himmelske hærske sin lovsang i anledning av Menneskesønnens fødsel med «*Ære være Gud i det høyeste?*» Stefanus' utrop besvarer spørsmålet for oss. Sønnens – den enbårnes – forherligelse er Faderens høyeste ære.

Er dette sammentreff tilfeldig? Jeg vil i ethvert tilfelle si at det er et skjønt sammentreff - ja guddommelig skjønt.

- «*Fred på jorden!*» – sang englene videre; og jeg spør: hvor har denne fred på jorden, som julebudskapet skaper, åpenbart seg skjønnere, herligere og mer vidunderlig enn da Stefanus, martret av sine bødler, steinkast, midt i døden, viss på å dø, men likevel ikke mindre viss på å leve, sa: «Herre Jesus, ta imot min ånd!»

Spør du: hva er det for en fred på jorden englene sang om da de sang julen inn, så svarer Stefanus' utrop: det er den fred som overgår all forstand, den fred som ikke forgår, den fred som ingen lidelse og smerte forstyrrer, den fred som døden selv ikke kan røve.

Å, mine venner! – den fred var vel verd å eie! Hvem kan vinne den? Vi kan vinne den, vi, alle vi, så snart vi levende tilegner oss og tror på julens

budskap - det er den sanne julefred, det er klenodiet, for så vidt det kan vinnes og gripes her i verden!

Og dersom noen iblant dere, mine kjære tilhørere! – tenker om seg selv i sitt stille sinn i denne stund: «Nei, nei, det er for mye for meg. En slik fred kan jeg aldri finne. Til det er jeg en altfor stor synder.» Da må en slik en besinne seg og komme i hu, at det fortelles i vår tekst: «Vitnene la klærne av seg ved føttene til en ung mann som hette Saulus.»

Hvem var nemlig denne unge mann som hette Saulus? Dere vet det nok alle, det var ham som siden, grepet av Kristus, ble forvandlet til apostelen Paulus. Altså den samme mann som siden talte av egen salig erfaring så vakre ord om «den fred som overgår all forstand,» og som jubler: «Hvem kan skille oss fra Kristi kjærlighet? Trengsel eller angst eller forfølgelse eller sult eller nakenhet eller fare eller sverd? Som skrevet står: For din skyld drepes vi hele dagen, vi blir regnet som slaktefår. Men i alt dette vinner vi mer enn seier ved Ham som elsket oss. For jeg er viss på at verken død eller liv, verken engler eller krefter, verken det som nå er eller det som komme skal, eller noen makt, verken høyde eller dybde eller noen annen skapning skal kunne skille oss fra Guds kjærlighet i Kristus Jesus, vår Herre.» (Rom. 8, 35-39).

Si derfor ikke at det er umulig for den store synder å vinne denne fred. Den vinnes visselig ikke ved menneskelig kløkt og anstrengelse, men

den vinnes ganske sikkert ved Guds nåde. Slik vant Saulus den og ble en Paulus. Slik kan også du vinne den, når du bare vil motta Guds nåde.

- «*I mennesker Guds velbehag!*» – slik slutter englenes lovsang. Og hvor har vi vel hørt eller sett dette Guds velbehag i mennesket skjønnere og herligere åpenbart enn i det tredje og siste utrop av Stefanus, som han utåndet med: «Herre, tilregn dem ikke denne synd!»

Å kunne be slik under slike omstendigheter, som Guds enbårne selv ba under lignende, Han om hvem himmelen uttrykkelig vitnet: «Dette er min Sønn, den elskede! I Ham har jeg velbehag!» – det forutsetter og beviser at man er sikker på - ja at man eier som en usvikelig skatt, Guds velbehag.

Mennesket, så lenge det bare er kjød, så lenge det står under lovens tukt og bare kjenner Gud som lovgiveren, dommeren, den nidkjære Gud som hjemsøker fedrenes ondskap på barna, tenker: Det kan aldri skje å elske dem som hater oss,

«Å kunne ville den så vel,
Som vil oss gjerne slå i hjel!»

men den som ved Guds nåde er blitt den enbårnes bror og har vunnet Guds velbehag, han kan - ja han må elske slik og be slik; for

**Når hjertet kommer inn i bot
Og smelter hen i Kristi blod,
Da bliver Jesu milde sinn
I sjelen deilig prentet inn.»**

Barmhjertige Gud! Du julens nådige skaper! Å prent oss dette inn i våre sjeler! Å gi oss ved din Hellige Ånd en Stefanus' tro, slik at vi kan vitne med ham: «Se, jeg ser himmelen åpnet, og Menneskesønnen stå ved Guds høyre hånd!»

Unn oss miskunnelig Stefanus' håp, slik at vi i døden kan si med trygghet: «Herre Jesus, ta imot min ånd!»

Skap i oss Stefanus' kjærlighet, slik at vi, når fiendene søker å skade oss, av hele hjertet kan be med ham: «Herre, tilregn dem ikke denne synd!»

Da skal også vi, når vi vandrer herfra, sove hen for å hvile i deg!
Amen!

Hjertelig takk!

til alle dere som har støttet bladet med gaver

og på annen måte i året som har gått.

Med ønske om en velsignet julehøytid og et rikt nytt år
for **alle** bladets lesere!

Utgiver.

Han har vunnet den reine drakt!

Av Einar Kristoffersen

4. Han som vil at alle mennesker skal bli frelst og komme til sannhets erkjennelse. 5. For det er én Gud, og én mellommann mellom Gud og mennesker, mennesket Kristus Jesus, 6. Han som gav seg selv til en løsepenge for alle, et vitnesbyrd i sin tid. 1 Tim. 2, 4 - 6

Ja, du får virkelig noe å gripe etter når du hører et slikt ord fra Herren - for det er nemlig et ord fra Herren du har å gjøre med her. Ikke et ord av Paulus - han er bare den som får bære frem det som Herren har åpenbart ham: «For dette ble jeg satt til forkynner og apostel.» (1 Tim. 2, 7).

For *dette* - altså Guds budskap til oss - ble jeg *satt til* forkynner og apostel.

Og hva sier så Herren her? Først noe som det er så om å gjøre at vi får gripe - eller la oss si det på en annen og mer evangelisk måte: Det er så om å gjøre at det får nå inn i vårt hjerte og opplyse. - Han sier at *Han vil! Han vil!*

Du er så vant til å tenke at det hele beror på om *du* vil - og da ikke bare om du i det hele tatt vil, men om du vil *nok!* «Er nå viljen min hel og full i dette?» og lignende spørsmål kjenner den vel til som har vært her. Dette legges da så ofte på oss i forkynnelsen også: - Du må ville mer! - Du må ville mer helhjertet!

- Du må ta et klarere standpunkt, og så gå for det, mer fast og bestemt enn før! - Du må legge av deg denne halvheten og ikke være så delt! osv.

Men så opplever du at du ikke har en slik vilje, og i stedet for at hjertet er helt og rettet på ett mål, så opplever du at det tvert imot er atspredt og til og med dovent. Det er likesom ikke *kraft* til å gjennomføre hjertets ønske.

Men «marsjordren» - som det gjerne kalles av de åndelig blinde - står nå for deg, like ubøyelig som før. Så løsningen blir nå å be Gud om hjelp og kraft! «Gud, gjør meg mer helhjertet! - Gi meg mer kraft imot synden og verdsligheten i sinnet osv.» - Men heller ikke det hjelper deg - nei, det blir heller verre; for Gud har - sett fra vårt naturlige synspunkt - en forunderlig måte å besvare disse bønner på. Og det igjen har sin årsak i at Han har et helt annet mål for øye, enn hva vi har. Han ønsker altså å føre det et helt annet sted, enn det vi har sett for oss! Hans mål er ikke å gjøre oss sterke i oss selv, men i *Ham!*

Du skal ikke bli frelst ved å bli sånn eller slik, men ved Jesu Kristi liv og død! - Og Hans liv er allerede gjen-nomlevd, og Hans død har skjedd! Begge deler hører fortiden til!

Paulus forkytter det slik til kolos-serne: «Og Ham forkytter vi, idet vi formaner hvert menneske og lærer hvert menneske med all visdom, for å frem-stille hvert menneske fullkom-ment i Kristus.» (Kol. 1,28).

Fullkomment! - Ikke noe mindre er målet! - Men ikke i oss selv - nei, i *Kristus!*

Vi vil, sier vi. - Og det er jo så flott og så edelt - og ikke minst veldig viktig det da - at vi vil. Men hva sier Guds ord om det? «Så beror det altså *ikke* på den som vil eller på den som løper, men på Gud, som viser miskunn.» (Rom. 9,16).

Hva er det så vi vil, med vår vilje? - Vi vil berge oss selv! Og det er jo ikke så veldig edelt når det kommer til stykket - at et menneske begynner å kave og plaske for å berge seg, når det oppdager at det er i ferd med å synke. Det er jo ikke noe å rose det for! Og mye av dette som kalles kristenliv, er jo i virkeligheten ikke noe annet enn slike kav og plask.

Du kan lese i Guds ord - i Åpenbar-ingsboken - om de som er nådd frem til målet: De ærer *kun* Faderen og Sønnen! Da ser de det fullt ut, at hele min frelse har *én* eneste forklaring:

Menneskesønnen kom for å søke og frelse det som var *fortapt!* (Mt. 18,11 og Luk. 19,10).

Jeg sa til å begynne med: Her er virkelig noe å få gripe i denne teksten - nemlig det den begynner med å forkytte oss: «*Han som vil!*» Prøv nå å stå stille for det!: *Han vil!* Han vil at *du* skal bli frelst og komme til sannhets erkjennelse! Det står jo her, som du nå ser: « - *alle* mennesker!»

Men er det så mulig for meg å bli frelst også, spør du. - Og dette spør vi om, ikke minst fordi en vesentlig del av denne sannhetens erkjennelse består i å lære seg selv å kjenne, i Guds ords lys. Og da blir spørsmålet naturlig og påtrengende: Er det mulig for *meg* å bli frelst? - Altså i betydningen: En slik som meg!

Vi står overfor en vilje her, som nevnt. - Det er en som vil noe med oss, og for oss - og det er ingen ringere enn Gud selv!

Tenk nå bare på den ting at du er gjenstand for Hans oppmerksomhet på denne måten - at selv hårene på ditt hode er talt. (Mt. 10,30). Han holder regnskap med hvert eneste av dem!

Vi kunne ikke trodd det om ikke Jesus hadde forkynt det. Med andre ord gjenstand for en *ufattelig* kjærlighet. Og i denne sin kjærlighet til oss, fant Han løsningen på vårt problem. Allerede profeten Jesaja blant annet forkytter den: «Men

Han ble såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger. Straffen lå på Ham, for at vi skulle ha fred, og ved Hans sår har vi fått legedom. Vi fór alle vill som får, vi vendte oss hver til sin vei. Men Herren lot den skyld som lå på oss alle, ramme Ham.» (Jes. 53,5-6).

Her møter du denne viljen igjen - Jesaja taler jo om at det er en som ville at *du* skulle ha fred - en som ville at *du* skulle ha legedom - og som har gjort det som måtte til! Du hørte det jo: Straffen lå på *Ham!* Og: Ved *Hans* sår! Ser du ikke at det er ferdig! - At det du strever med å få i stand og opp-nå ved åndelig bøy og tøy, det er alt gitt deg i Ham. Ved Hans sår *har du fått* legedom! Det vil altså si at vi er legt *for Gud* ved *Ham!*

«Leg meg, Herre, så blir jeg legt,» bes det om i Skriften. Og Gud svarer på den bønningen ved å gi oss full og hel legedom i Ham. Hemmeligheten er å se seg selv i Kristus, for det er hva Gud gjør. I Ham unnfanges vi uten synd! - I Ham fødes vi hellige! - I Ham lever vi et helt og rent liv i samsvare med Guds lov - som barn, ungdom og mann! I Ham straffes vi for, og soner fullt ut vår synd! I Ham oppreises vi fra de døde, rettferdiggjort fra all synd, for all tid og evighet! I Ham stiger vi opp til Guds trone og sitter ved Faderens høyre hånd. Hanhar satt oss i himmelen med Ham, vitner Ordet! (Ef. 2,6).

Det er dette sannhetens ord vi trenger å få plantet dypt inn i vårt hjerte: *I Ham!* Gud har gitt oss *alt* i Ham! - Og så går vi så ofte og søker det i vårt eget bryst. Det er det samme budskap som Jesaja bar frem i sin tid, Paulus her bærer frem: «Han som gav seg selv til en løsepenge for alle, et vitnesbyrd i sin tid.» (v.6).

For *alle!* Det er altså ingen her som ikke er innbefattet i denne frelse! - Ingen her som denne løsepenge ikke er gitt for! - Men likevel blir den ikke til nytte for alle - for som Jesaja også sier: «Hvem trodde det budskap vi hørte? Og for hvem ble Herrens arm åpenbart?» (Jes. 53,1).

Derfor finner vi også det samme vitnesbyrde om løsepenge i evangeliet - men da med en *begrensning*: «- likesom Menneskesønnen ikke er kommet for å la seg tjene, men for selv å tjene og gi sitt liv til en løsepenge i *manges* sted.» (Mt. 20,28).

Nå tales det ikke om *alle*, men om *mange* - for løsepenge dekket gjelden og utgiftene for alle, og var for alle, men ikke alle tar imot den!

Nå har dette ifølge de som leser grunnteksten, sin grunn i at det ikke finnes uttrykk for *alle* på hebraisk som på gresk. Så egentlig uttrykker disse to vers nøyaktig det samme.

Men den er likevel bibelsk rett den tolkning, eller forståelse, vi nå har vært innom.

Men du! - Klyng deg til dette budskapet, hvor elendig du enn måtte kjenne deg, for det forkynner deg frelse!- Ja, det forkynner *din* frelse - for den er, som sagt i Ordet, alt ferdig!

Og du som klynger deg til det - hør til slutt hva Guds ord forkynner om denne løsepengen: Den dekker ikke bare den uendelige gjeld du står i til Gud, på grunn av din synd, men den dekker også alle utslag av din skade og sykdom, så lenge du er her på jord i Hans pleie.

Hør bare hva den barmhjertige samaritan sier til verten, i det herberge hvor han legger den skadde inn:

**Det er nok, det som Jesus gjorde,
Det er nok, det som Han har sagt.
Han har sona di synd, den store,
Og deg vunni så rein ei drakt.**

«Plei ham! Og hva *mer* du måtte legge ut, det skal *jeg* betale deg igjen når jeg kommer tilbake.» (Luk. 10,35). Han la det ikke på denne stakkaren å betale noe! Nå når du er blitt bedre, må du begynne å betale litt på legedommen du også!

Han (Hans frelsesverk) er rik(t) nok til å dekke alle utgifter! «Jesu, Hans Sønnns blod renser oss fra *all* synd.» (1 Joh. 1,7). Vandre du i lyset (det vil si, i Jesus), så skal du få erfare det. Han er rik nok for hver den som påkaller Ham (Rom. 10,12) - og altså, også for deg!

Gud lik?

Av Fredr. Ahlfeld

Min kristen, vil du berede deg til festen (julen), så bekjenn da aller først om deg selv (lik døperen Johannes): «Jeg er ikke Kristus!»

Du vil svare: «Av hvilken grunn skal jeg bekjenne dette, det har jo aldri falt meg inn, at jeg vil være Kristus!»

Vel har det aldri falt deg inn, at du vil være Kristus av Davids stamme.

Men din egen Kristus, din egen frelser har du villet være. Du har selv villet forløse deg fra dine synder.

Si meg, om du ikke har drevet en slik virksomhet hos deg selv! Du har visst nok erkjent din synd, og du har lagt den på den ene vektskål. På den andre la du dine gode gjerninger. Men selv var du måler og dommer mellom begge og la til dine gjerninger også ditt ønske og din vurdering av dem.

B

NORGE P.P. PORTO BETALT

Returadresse:
Alt av nåde!
Eklundbakken 11
N-3770 Kragerø

Vi skal bli Ham like! Av Marius Giverholt

Dere elskede! nå er vi Guds barn, og det er ennå ikke åpenbart hva vi skal bli; vi vet at når Han åpenbares, da skal vi bli Ham like; for vi skal se Ham som Han er. 1 Joh. 3,2.

Gud, la meg aldri glemme din uendelige nåde, at jeg, så fattig som jeg føler meg, likevel får kalles ditt barn.

Å, om jeg bare kunne ligne mer deg, min himmelske Far! Jeg ser så mye synd i meg, så mye som synes å stå i strid med mitt barnekår hos Gud.

Men engang skal syndens legeme legges bort, og jeg skal bli Ham lik. Da skal jeg tjene Herren i fullkommenhet, da skal Hans kjærlighet være alt i alle.

Alt av nåde! er et frittstående blad på luthersk grunn, som sendes gratis til alle som **ønsker** å motta det. «Luthersk grunn» vil si at stykkenes **innhold** er i samsvar med den lutherske lære og bekjennelse.

Bladet tar sitt utgangspunkt i budskapet som forkynnes på websiden «**Nytt Liv!**» www.ekris.net

Bladet har fremfor alt et sjelesørgerisk sikte, og ønsker å oppnå det ved det eneste middel gitt til dette - nemlig Guds ord i lov og evangelium.

Ønsker også å formidle noe av den kraft og den trøst Herren har gitt oss i vår «arv,» - den eldre litteraturen, og bruker derfor en del av denne i bladet.

Ønsker du ikke å motta bladet i fortsetningen, sender du det bare tilbake til returadressen.

Utgiver:

Einar Kristoffersen

Tlf.: 35 99 08 45

E-post: bladet@tele2.no

Ønsker du å være med på å holde bladet oppe og spre det til andre, kan du gi din gave på **Bladets giror**nr.: 9722 22 6588 Sverige (SEB): 5174-00 487 41

NB! Vennligst gi beskjed ved adresseforandring i god tid, da postens ettersendingsperiode er svært begrenset!

Alt av nåde!
www.bladet.org